

Manden, skal hun føde ham uden enten at kunne ernære sig eller ham. Dette troer jeg dog, som sagt, ikke har Meget at betyde, thi man kan jo lade de Ord: „forladte, frakkilte og separerede Husfruer“ udgaae, men man vilde jo komme bedre frem, naar man fulgte det Raad, som jeg troer, den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgkreds (Monrad) har givet, og lod Fruentimmerne nyde omtrent den samme Ret som Mandfolkene. De vilde dog ikke let komme ind paa de Næringsveie, som de ifølge deres Køn ikke ere skikkede til at drive, og de komme nu altfor meget frem paa den, som deres Køn er bedst skikkede til at drive; jo mere man udelukker dem fra andre Næringer, desto lettere gribe de netop den.

I den sidste Passus i den samme Paragraph hedder det: „at forfærdige Modestynt, Klædningsstykker for Fruentimmer og for Børn under 10 Aar, at sye Linnedsyning, Raffjætter, Halsbind og deslige skal for Personer af Dvindeskønnet anses for fri Næring“; men det er vel ogsaa fri Næring for Personer af Mandskønnet, eller er Meningens dermed, at det skal være Næring, der er Dvinder særligt forbeholdt? (Ja!) Saa vil jeg stille et Endringsforslag, som forhindrer det. Jeg vil ikke forhindre Fruentimmer fra at udføre den Mandsgjerning, de ville udføre; kunne de sye Mandsklæder, hvorfor da forhindre det? Jeg kan ikke i dette Dieblik faae Støvler fra min Stomager, fordi han ikke kan faae Svende nok, og han tør ikke bruge Fruentimmer; han klager hver Dag for mig og siger: til at sye Skoe kunde jeg godt bruge Fruentimmer, men dem tør jeg ikke bruge, og da jeg har mange Skoe at sye, kan jeg ikke sye Deres Støvler, thi de Folk, som jeg ellers skulde bruge til at sye Støvler, maa jeg nu bruge til at sye Skoe.

Det Samme gjælder om Bestesyning; deraf lever for Dieblirket en stor Deel Fruentimmer, og nu seer jeg ikke, hvorfor den, der kan sye Halsbind, ikke ogsaa kan faae Lov til at sye Beste, og den, som kan sye Beste, ikke faae Lov til at sye Halsbind. Alle den Art Adskillelser ville kun have tilfølge, at de, der boe paa Loftskamre, ville ligge paa Luur efter hverandre. Manden vil sige: du er en Dvinde, du har nok Lov til at sye Halsbind, men du har ikke Lov til at sye Beste, og omvendt vil Dvinden sige: der sidder en Mand, han har Lov til at sye en Best, men ikke til at sye et Halsbind. Dersom den omtalte Bestemmelse overtrædes, vil der komme Klage, der vil komme Sag, og saa falde vi jo i de samme Ulemper, som vi nu ere i, idelige Klager over Indgreb i Næringsbrug.

§ 9 har jeg omtrent omtalt. Vi komme nu til Paragraphen om Borgerskabsgebyr, og jeg kan her komme tilbage til den Sag, jeg før havde glemt; den er ogsaa bleven omtalt af den næstsidste ærede Taler (Fischer), det er nemlig Sondringen mellem Grosserer og Kjøbmænd. Dersom man siger: det er en simpel Pengesag, vi ville betragte dette Gebyr som et Paalæg for at faae disse 12,000 Rd., saa siger jeg: er det nødvendigt at faae disse 12,000 Rd., saa fordeel dem paa en anden Maade. Siig, at der til 1ste Klasse betales Saameget og til 2den Saameget, men naar En løser Bevilling baade til 1ste og 2den Klasse, saa betaler han i Forhold noget Mindre; gjør det let muligt for enhver Kjøbmand at blive Grosserer og for enhver Grosserer at blive Kjøbmand, og benyt saa deres Forsængelighed, isald Rogen har Forsængelighed, til at eftertrage dette Navn, for derved at faae disse Penge.